

Från världsscenerna till Stortorget i Lund. Kallt som is om fingrarna var det för Per Tengstrand och Shan-shan Sun som överraskningsspelade. Den värdefulla flygeln klarade tio minuter i kylan.

LUND. – Va, är det sant? De Lundabor som passerade Stortorget vid lunchdags trodde inte sina ögon. Och inte sina öron heller. Där mitt på torget spelade pianovirtuosen Per Tengstrand. Och inte bara han, utan också hans hustru Shan-shan Sun.

Gapande munnar blev till stora leenden när paret i novemberkylan spelade Midsommarvaka av Hugo Alfvén.

Det började med att en bil märkt Steinway och Per Tengstrand rullade in på torget. Ur den plockades brädor som blev en scen. Sedan rullades 500 kilo Steinwayflygel, till ett värde av en bra bit över miljonen, ut.

Så kom den svenske rödblonda pianisten med tröja under och jacka över kavajen. De värdefulla händerna var instoppade i tjocka handskar. Den spåda hustrun Shan-shan Sun är också framgångsrik pianist. Hon såg ut att frysa rejält i Lundahösten och försvann snabbt för att värma sig.

Flugit från New York

Paret hade under natten flugit från New York och kom direkt till Lund för en överraskningsspelning.

Har du blivit gatamusikant?
– Ja, visst. Detta gör jag för att sprida den klassiska musiken och finna fler lyssnare. Och så vill vi gärna förgylla folks vardag. Det blir väl bra här. Här pas-

Midsommarvaka av Hugo Alfvén mötte de Lundabor som passerade Stortorget vid lunchtid på tisdagen.

serar väl många nu vid lunch?
Per Tengstrand har gjort så här förr, bara låtit sin flygel sättas upp på ett torg eller gata. I Sverige har det hänt en gång förr, i Helsingborg.
– Det var på Knutpunkten och det gick bra. Detta är första gången vi gör så här när det är kallt.
Men din värdefulla flygel. Klarar den detta?
– Vi har studerat väderleksrapporten och valde den här dagen som såg lovande ut. Det är fukten som är värst. Kommer det regn så måste flygeln in genast i bilen. Men det ser väl ut att klara sig.
Medan scenen byggdes molnade det över Lund. Per Teng-

strand tittade lite oroligt mot himlen. Men i samma ögonblick som flygeln rullades ut bröt solen genom.
– Se där, vi har tur. Nu funkar det. Men var är Shan-shan?
Per Tengstrand ser lite orolig ut igen. Han förstår inte vart hustrun tagit vägen.
Hon är väl och shopper.
– Nej, det tror jag väl inte.
Men det var hon. Strax innan det var dags att spela kom hon ut från en av modebutikerna vid torget.
Ni har väl inte kommit hit från New York bara för att spela tio minuter på Stortorget?
– Nej vi är på en Sverigeturné och ska spela på sex orter, bland

annat i Lund. På fredag ger vi konsert i Stadshallen. Där har vi två flyglar. Nu delar vi på en. Och på torsdag kommer vår cd ut, den andra där vi spelar tillsammans. Den bästa hittills.
Per Tengstrand är en ofta sedd gäst i Lund. Minst en gång om året spelar han här. För Shan-shan Sun var det andra besöket i Lund.
All världens musikscener är dina. Nu är du på Stortorget i Lund?
– Har man lärt sig något hyggligt så gäller det att hänga med. Så lätt är det inte att arbeta med klassisk musik. Och så är det roligt att överraska, göra folk glada. Lund är väl ingen småstad men att komma till mindre orter

är roligt. I New York kan folk gå på konsert när de vill men i Karlshamn till exempel, som vi ska till nu, så känner jag att det betyder mycket att bjuda en konsert.

Så är flygeln monterad. Handskarna tas av. Villigt poserar Per Tengstrand och Shan-shan Sun för fotografierna.

Bussarna tystnar skenbart

Det är nu de gapande munnarna skiftar uttryck. Nu är det ingen som hör hur bussarna skakar fram på stenläggningen. En och annan busschaufför till och med saktar in för att få se och få höra några toner.

Lundavinden är nyckfull och tar tag i notbladen.

– Ett äpple eller en apelsin, eller vad som helst måste vi ha, säger världspianisten.

Olle Andersson, som transporterar den värdefulla flygeln Europa runt, letar och hittar en ficklampa. Den får duga som nothållare. Med flygeltransportören som notvändare fungerar det.

Det blev ingen jättepublik men ledet tättnade under de tio minuter konserten pågick.

Efteråt, makarna kramas och viftar med frusna fingrar.

– Hu, det var som is, säger han. Hon säger att det var värst med vinden.

Text: Ingrid Nathell

Foto: Ingemar D Kristiansen

